

[Indenrigsministeren.]

af henvend 1 Mill. Kr., saaledes at Statsbidraget til de anerkendte Arbejdsløsheds-kassers Virksomhed gennem disse Aar har udgjort ca. 41½ Mill. Kr. Og Kommune-tilskuddene til de samme Kasser har i denne Række Finansaar udgjort 2,2, 4,5, 3,2, 4,9, 4,4, 3,6, 4,5 Mill. Kr., i alt 27,4 Mill. Kr.

I den samme Periode har Staten indbetalt til Arbejdsløshedsfonden paa Grundlag af Fondens Kasseregnskaber følgende Beløb: 9, 8, 3, 2,3, 1,6, 2,7, 4,8 Mill. Kr., i alt 31,5 Mill. Kr. Og Kommunernes Andel i denne ekstraordinære Understøttelse, beregnet som en Trediedel af de Beløb, der var udbetalt gennem Arbejdsløshedsfonden, har i disse Aar været: 5,3, 5,2, 1,8, 0,6, 3,5, 5,7, 2,5 Mill. Kr., i alt 24,5 Mill. Kr.

Det vil sige, at Stat og Kommune gennem disse Aar tilsammen i ordinær og ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse har ydet ca. 125 Mill. Kr. Man vil se, at her er faktisk Tale om saa store Beløb, saa overordentlig tyngende Beløb, i den Grad skatteforøgende Beløb, at nogen som helst Mulighed for en Fortsættelse af en saadan Politik, af Opretholdelsen af Tilstande, som har nødvendiggjort en saadan Politik, faktisk og praktisk ikke er til Stede; og det vil gaa med dette som med de sibyllinske Bøger — jo længere man ventede, des færre blev der —, at jo længere det trækker ud, jo vanskeligere og dyrere bliver det at bringe Sagerne i Orden.

Som ogsaa paapeget her fra flere Sider har Kommunernes Hjælpekasser set sig nødt til at tage Affære overfor de Vanskeligheder, her foreligger, og det ærede Medlem Hr. Einer Jensen nævnte i denne Forbindelse, at Indenrigsministeren gentagende havde udtalt sin Misbilligelse af, at Hjælpekasserne støttede de arbejdsløse. Ja, det er den Slags Forvrængninger af ens Udtalelser, som man altid maa finde sig i stadig væk kommer igen, og det nytter jo ikke, at jeg nu, maaske for tiende Gang, oplyser det ærede Medlem om, at denne Udtalelse er urigtig.

Det, jeg har udtalt baade overfor Arbejdsløshedskasserne i Rundskrivelser og i dette høje Ting, er dette, at Arbejdsløsheds-kasserne naturligvis maa holde sig paa Lovens Grund, at man med Hensyn til Bedømmelsen af den enkelte Ansøgers Forhold maa indrette sig i Henhold til Lovens Bestemmelser, enten hans Trangsaarsag er Sygdom eller Arbejdsløshed, eller hvilken som helst anden Trangsaarsag der end kan være. Jeg har derfor maattet indskærpe de Kom-

muner, som ordnede sig paa en Maade, der laa ganske udenfor Hjælpekasselovens Aand og Bogstav, at dette ikke var tilladt.

Nu spørger det ærede Medlem Hr. P. Munch, om jeg da har undersøgt, om denne Indskærpelse respekteres. Det lød næsten, som om det ærede Medlem besad Viden om, at dette ikke alle Vegne finder Sted. Han spurgte paa en Maade, saa jeg fik Følelsen af, at det ærede Medlem besad en Viden, som jeg maa tilstaa jeg ikke har. Der er ikke tilgaaet mig nogen Meddelelse fra nogen Side, om, at man ikke i den Maade, hvorpaa Hjælpekasserne forvaltes, retter sig efter Lovens Bestemmelser. Jeg vil ogsaa haabe, at man af Hensyn til de Konsekvenser, som det vilde kunne faa, retter sig efter det, som Lovens derom siger.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at i Hjælpekasserne ligger det hele i Kaos, og at man i allerhøjeste Grad er usikker med Hensyn til Adgangen til Hjælp, thi, siger det ærede Medlem, Lovens § 4 siger, at i Løbet af 18 Maaneder maa der udbetales 180 Kr. eller derover, og derefter kan der ikke faas Understøttelse af Hjælpekassen i 12 Maaneder, og det er jo rigtigt. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er en vidunderlig Sprogbrug, der her er bragt til Anvendelse. Jeg synes, det er temmelig overflødig i det hele at nævne Tallet 180, thi de to Ord, der følger efter, udsletter ganske dets Betydning. Meningen er i Virkeligheden den, at naar en Person, som søger Hjælpekassehjælp, har faaet denne i 18 Maaneder, og det Beløb, han har faaet, udgør mindst 180 Kr., kan han ikke faa i 12 Maaneder. Det er det, man har villet udtrykke.

Men jeg siger til det ærede Medlem, om han da ikke ogsaa synes, at der maa sættes en Grænse for, hvor længe Personer kan leve paa det offentlige Bekostning. Den arbejdsløse, som gennem nogle Maaneder har faaet vedtægtsmæssig Hjælp, som tidligere fik fortsat Hjælp, og som derefter kunde gaa over til Hjælpekassen, kunde en Aarrække leve af offentlige Midler. Thi det maa ærede Medlemmer være paa det rene med, at Hjælpekasseydelseerne har taget Fart i en ganske formidabel Grad ogsaa i de senere Aar til Trods for, at vi har haft den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi har tidligere drøftet det her. Der er tidligere fra Kommunelederens Side gjort Rede for, hvorfor denne eller hin Kommunes Hjælpekasseunderstøttelse var sat op til den Højde, den var, fordi man, naar der var Arbejdsstrid, betalte Husleje, Kontingent og alt, hvad den vedkommende havde Brug for,